λουθήσαμε τὸ φαγί.

Δὲν πέρασε ὅμως πολλὴ ὥρα κ' ἀκούσαμε σπὴν αὐλή μας δυὸ ντουφεκιὲς στὴν ἀράδα καὶ μιὰ γνώριμη φωνή. "Ωσπου νὰ συνέρθουμε, εἶδαμε ν' ἀνεβαίνη τρεχᾶτος τὴ σκάλα ὁ Κώσταρ ὁ Βέλης, ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους κυνηγοὺς ποῦ τόπου μας, ποὺ ἡ μόνη του δουλειὰ κ' ἡ μόνη του ἀσχολία ἦταν τὸ κυνῆγι. Γελοῦσε ἀτ' τὸ κεφάλι ὥς τὰ ποδάρια κ' ἔβγαλε ἀμέσως ἀπ' τὸν κόρφο του ἕνα κουταβάκι μὲ κλεισμένα μάτια καὶ τὸ πρόσφερε σπὸν πατέρα μου, λέγοντας :

— Νὰ τὸ λυκόπουλο, ἀφεντικό, καὶ δός μου τὶς πέντε λίρες! Ἀπόψε πέτυχα τὴ λύκαινα ἐπάνω ποὺ γεννοῦσε σὲ μιὰ σόγεια στηλιὰ τοῦ βοινοῦ μας —τὸ βιὸ τοῦ Διαβόλου—, τῆς πράβηξα μιὰ ντουφεκιὰ καὶ τὴν ἄφησα σπὸν τόπο. Διάλεξα τὸ καλύτερο ἀρσενικὸ λυκόπουλο καὶ σκότωσα τ' ἄλλα, πεντέξη, ποὺ γεννήθηκαν μαζύ του, καὶ σοῦ τῶφερα νὰ πάρω πέντε λίρες!

Διάκοψε τὸ φαγὶ ὁ πατέρας μου, ἔβγαλε τὸ πουγγὶ ἀτ' τὴν τσέπη του, τ' ἄνοιξε, πῆρε ἀπὸ μέσα πέντε λίρες, τὶς ἔδωσε τοῦ κυνηγοῦ καὶ πῆρε τὸ λυκόπουλο στὰ χέρια του, χαρούμενος σὰν νἄχε κερδίσει ἀλέριο θησαυρό.

Ἡ μάνα μου ἔγινε φωτιὰ καὶ λαύρα ἀτ' τὴ σπενοχώρια της κ' εἶπε θυμωμένα σπὸν πατέρα μου :

— Ἦταν ἀπὸ τ' ἄγραφα κ' αὐτὸ σήμερα, κύρ—νοικοκύρη! Λύκος νὰ φυλάξη τὰ πρόβατά μας! Ἄχουσε, ὠρὲ νοικοκύρη! Ν' ἀλείψης μὲ πλόβριζο (1) τὰ μοῦτρα μου, ἂν δὲν σοῦ σκίση τὸ κοπάδι αὐτὸς ὁ διάβολος ποὺ καμαρώνεις αὐτὴ τὴ στιγμὴ στὰ χέρια σου, σὰν νὰ τὸν εἶχες πρωτάγγονο!

— Ν' ἀλείψης τὸ διό μου μ' αὐτὸ ποὺ λές, ἂν δὲν σκίση δέκα λύκους αὐτὸ τὸ λυκόπουλο ἀφοῦ ἡμερέψει καὶ μεγαλώσει καὶ γένει σκυλί... τῆς ἀπάντησε ὁ πατέρας μου, καμαρώνοντας τ' ἀπόχτημά του.

— Στὸ τέλος θὰ ἰδοῦμε τίνος πρόσωπο θ' ἀλειφτῆ! τοῦ ἀνταπάντησε κ' ἡ μάνα μου κ' ἔφυγε ἀπὸ τὴν κρεββάτα πῦρ καὶ μανία, κ' ἔτσι κόπηκε ἡ συζήτησι.

— Γάλα γιὰ τὸ λυκόπουλο! φώναξε ὁ πατέρας μου. Φέρτε κ' ἕνα μικρὸ χωνὶ γιὰ νὰ τοῦ τὸ ρίξουμε στὸ στόμα....

Ἔφεραν ἀμέσως γάλα καὶ χωνὶ κ' ἄρχισε νὰ τὸ θρέφη μόνος του τὸ λυκόπουλο, χαρούμενος. Ὕστερα τὸ πῆρε καὶ τὸ πῆγε στὴ στάνη καὶ τῶδωκε τοῦ ἀρχιποιμένα, μὲ τὴ διαταγὴ νὰ ξεχωρίση ἐπίτηδες μιὰ γαλάρια γίδα γιὰ τὴ θροφὴ τοῦ λυκόπουλου, καὶ τὸν παράγγειλε τὸ λυκόπουλο καὶ τὰ μάτια του.

Τὸ λυκοκούταβο αὔξαινε μὲ τὴν ὥρα. Σὲ μιὰ βδομάδα ἄνοιξε τὰ μάτια του καὶ περπάτησε, σ' ἕνα μῆνα ἦταν κουτάβι, σὲ δυὸ—τρεῖς μῆνες ἦταν κούταβος καὶ σπὸ τέσσερους ἦταν σωστὸ σκυλὶ μουργκοκόκκινο.

Κι' ἐπειδὴ ἦταν γνωστὴ ἡ καταγωγή του, δὲν τῶλεγαν «Μούργκα», ὅπως θάλεγαν κάθε ἄλλο σκυλὶ τοῦ χρωματισμοῦ του, ἀλλὰ «Λύκο». Ἅμα ἄκουγε τ' ὄνομά του «Λύκο» ἢ «Κῶ, Λύκο», ὅταν τὸν μαυλοῦσαν οἱ πιστικοὶ ἢ συχνότερα ὁ πατέρας μου, ἔτρεχε στὸ μαύλησμα σὰν τ' ἀγέρι.

Ὁ Λύκος νικοῦσε ὅλα τὰ σκυλιὰ τοῦ κοπαδιοῦ μας, καθὼς καὶ τῶν κοπαδιῶν ποὺ βοσκοῦσαν κοντὰ στὸ δικό μας, κ' ὁ πατέρας μου καμάρωνε ὑπερβολικὰ γιὰ τ' ἀπόχτημά του καὶ πείραζε συχνὰ τὴ μάνα μου, λέγοντας :

— Τί λὲς τώρα ; Νὰ σοῦ ἀλείψω τὰ μοῦτρα μὲ πλόβριζο ;

Κι' ἐκείνη, χωρὶς νὰ ὑποχωρῆ καθόλου, γιατὶ κοντὰ σ' ὅλες τὶς ἀρετὲς ποῦχε ἐπάνω της ὡς γυναῖκα καὶ νοικοκυρά, εἶχε καὶ τὸ γυναικεῖο ἐλάττωμα, —τὸ μόνο ἐλάττωμα ποὺ εἶχε— νὰ μὴν ὑποχωρῆ ποτέ, κ' ὅταν ἀκόμα εἶχε ἄδικο, τοῦ ἀπαντοῦσε :

— Πίσω ἔχει τὴν οὐρὰ τ' ἀπίδ', νοικοκύρη μ'! "Ας περάση λίγος καιρὸς ἀκόμα καὶ γλέπομε...

Πέρασε ἔτσι ὅλο τὸ καλοκαῖρι κ' ὁ χινόπωρος καὶ μπῆκε ὁ χειμῶνας, βαρὺς μὲ μεγάλες καὶ συγκρατούμενες βροχές, μὲ χιόνια, μὲ βοριάδες καὶ μὲ παγωνιές. Μιὰ βραδυά, μεσάνυχτα περασμένα, πῶπλεε τὸ σκοτάδι ἀπανωθὸ στὴ γῆ σὰν κόλαση καὶ δὲν ἔλαμπε στὸν οὐρανὸ οὔτε φεγγάρι, οὔτ' ἀστέρι κανένα ἀτ' τὴ βαρυσυννεφιά, ἀκοῦν οἱ πιστικοὶ νὰ προντοῦν καὶ νὰ βηλιάζουν στὸ μαντρὶ τὰ γίδια καὶ τὰ πρόβατα, σὰν νὰ τἄσκιζε λύκος καὶ νὰ πᾶν ὀργιὸ οἱ κύποροι καὶ τὰ κουδούνια καὶ νὰ κόβωνται τὰ σκυλιὰ σ' ἄλυχτήσματα.

Πετιοῦνται ἀπάνω ἀτ' τὶς κάτες τους οἱ πιστικοί, τρέχουν στὸ μαντρί, κρατῶντας ἄλλος ντουφέκι, ἄλλος παστόλι, ἄλλος τσεκούρι ἢ μαχαῖρι κ' ἄλλος κλίτσα καὶ μπαίνουν στὸ μαντρί. Ἀκούστηκε «μπούμ!» μιὰ ντουφεκιὰ κ' ἕνα φοβερὸ οὐρλιαχτὸ μαζὺ κ' ἀμέσως ἡσύχασε τὸ κοπάδι. Τὸ σκοπάδι δὲν ἄφινε νὰ φανῆ τὸ ἔργο τῆς ντουφεκιᾶς.

— Ἄντεστε τώρα! εἶπε ὁ ἀρχιπιστικός. Πᾶμε στὴν καλύβα μας καὶ σὰν φέξη, γλέπομε τί φκιάκαμαν!

Πρωΐ—πρωΐ, ὁ πρῶτος πιστικὸς ποὺ μπῆκε στὸ μαντρί, βρῆκε κομμὰ δεκαπεντεταριὰ γιδοπρόβατα ψόφια, ἄλλα σφαγμένα στὸ λαμὸ κ' ἄλλα σκισμένα στὴν κοιλιὰ καὶ τὸ Λύκο τοῦ πατέρα μου σκοτωμένο! Ἔμπηξε τὶς φωνές :

— Οἴοιοιοιοιου! Οὐοιοιοιοιου! Οἴοιοιοιοιου! Τί κακὸ πάθαμαν ἀπόψε! Τί κακὸ πάθαμαν ἀπόψε!

Ἔτρεξαν στὸ μαντρὶ κ' οἱ ἄλλοι πιστικοί. Βλέποντας τότε τὰ κατορθώματα τοῦ Λύκου, ὁ ἀρχιπιστικὸς εἶπε φιλοσοφικά :

— Ἔ, ὠρὲ παιδιά! Καθένας μὲ τὸ φυσικό του. «Οὔτ' ὁ λύκος πιστικός, οὔτ' ὁ σκύλος γυροκόμος», λέει ἡ παροιμία. Σύρτε τώρα ἕνας στ' ἀφεντικὸ νὰ τοῦ πάρη τὰ σχαρήκια... Ὠρέ, ὁ ἄτιμος ὁ Λύκος τί ἔκανε! Χάλασε μιὰ στάνη γιδοπρόβατα! Ἤθελε λύκο ὁ ἀφέντης μας στὸ κοπάδι του! Δὲν τοῦ ἄρεγαν τὰ σκυλιά. Καλὰ νὰ τοῦ γένη τώρα!...

Ἕνας πιστικὸς ἀτ' τοὺς γιδάρηδες ἄρχισε νὰ κλαίη σὰν τὸ μικρὸ παιδὶ τὶς λυκοφαγωμένες γίδες :

— Ἄχ, τί κακὸ ποὺ πάθαμαν, οἱ καϊμένοι! Τί κακὸ ποὺ πάθαμαν, οἱ καϊμένοι! Ἄχ, Νιάγκρα μου! Ἄχ, Γκιόσσα μου! Ἄχ, Κανούτα μου! Ἄχ, Μπάρζα μου! Ἄχ, Φλώρα μου! Ἄχ, Μτετσένια μου! Ἄχ, Κατνομπάρτζα μου! Ἄχ, Γκαλπινή μου! Ὅλες σας γεννημένες, τί μοῦ πάθαταν ἀπόψε! Τί θὰ γένουν τὰ κατσίκια σας ὀρφανεμμένα τώρα ;

Τὸ ἴδιο ἔκανε κ' ἕνας ἀτ' τοὺς προβατάρηδες :

— Ἄχ, Μτέλα μου! Ἄχ, Καλεσιά μου! Ἄχ, Κότσινή μου! Ἄχ, Λάγια μου! Ὅλες σας γεννημένες, τί μοῦ πάθαταν ἀπόψε! Τί θὰ γένουν τώρα τ' ἀρνάκια σας, τὰ ὀρφανεμμένα ;

* * *

Ἀστραπὴ τοὔρθε τοῦ πατέρα μου ὅταν πῆγε ὁ πιστικὸς καὶ τοῦπε τὸ κακό....

Ἀστραπὴ τοὔρθε τοῦ πατέρα μου ὅταν πῆγε ὁ πιστικὸς καὶ τοῦ εἶπε τὸ κακὸ ποῦχε κάνει ὁ Λύκος του στὴ στάνη. Κρέμασε τὸ κεφάλι ἀτ' τὴ λύπη του καὶ δάκρυσε. Κ' ἀργότερα, ὅταν γύρισε σπίτι, ἡ μάνα μου τοῦ εἶπε μὲ χαιρεκακία :

— Ποιανοῦ μοῦτρα χρειάζεσα τώρα ν' ἀλειφτοῦν μὲ πλόβριζο, νοικοκύρη μου ;...

Ἀπὸ τότε, ὁ πατέρας μου ἔκανε ἕξη μῆνες νὰ πατήση στὸ κοπάδι του!

ΧΡ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

(1) Πηλὸς ἀπὸ βρίζα = ἀνθρώπινη ἀκαθαρσία, λεγομένη περιφραστικὰ γιὰ τὸ κακέμφατο.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΤΙ ΚΑΝΕΙ ΤΟ ΠΑΧΟΣ!...

Κάποιος κάτοικος τοῦ Ρόκλανδ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ὀνομαζόμενος Οὔλλιαμ Σινέλ, γνωσπότοπος, λόγῳ τοῦ πάχους που, μὲ τὸ παρατσοῦκλι «χοντρο—Οὔλλιαμ», εἶχε καταδικαστεῖ τελευταία σὲ πρόστιμο 100 δολλαρίων, γιατὶ δυσφήμισε κάποια γειτόνισσά που. Ἐπειδὴ ὅμως δυσκολοῦσε νὰ καταβάλη τὸ ποσὸν αὐτό, διετάχθη ἡ σύλληψίς του καὶ ἡ φυλάκισίς του.

Ἀλλ' ὁ δικαστικὸς κλητῆρας, ὁ ὁποῖος ἀνέλαβε νὰ ἐκτελέση τὸ ἔνταλμα καὶ νὰ τὸν μεταφέρη στὴ φυλακή, λογάριασε χωρὶς τὸν ξενοδόχο, ὁ ὁποῖος ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἦταν τὸ.... πάχος τοῦ «χοντρο—Οὔλλιαμ», ποὺ ζύγιζε 103 ὀκάδες καὶ ἦταν ἀδύνατον νὰ περάση ἀπ' τὴν πόρτα τῆς φυλακῆς.

Τοῦ κάκου ὁ κλητῆρας κ' ὁ δεσμοφύλακας κατέβαλαν ἀπεγνωσμένες προσπάθειες γιὰ νὰ τὸν μπάσουν μέσα. Ἡ διαστάσεις τοῦ «χοντρο—Οὔλλιαμ» ἦσαν τόσο εὐρεῖες, ὥστε ἡ πόρτα δὲν τὸν χωροῦσε!

Στὸ τέλος οἱ δυὸ ὑπάλληλοι, μὴ μπορῶντας νὰ κάνουν τίποτε ἄλλο, ἀνέφεραν τὸ πρωτοφανὲς αὐτὸ γεγονὸς στὴν προϊσταμένη τους ἀρχή, ἡ ὁποία, μὴ βρίσκοντας ἄλλη λύση, διέταξε νὰ φυλακιστῆ ὁ «χοντρο—Οὔλλιαμ» σὲ κάποιο ξενοδοχεῖο κοντὰ στὶς φυλακὲς καὶ νὰ ἐκτίση ἐκεῖ τὴν ποινή του!...

ΣΤΟ ΜΕΤΑΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ

ΤΟ «ΤΑΜΑ ΤΗΣ ΑΝΘΟΥΛΑΣ»

Ρωμάτζο τοῦ κ. ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗ, βγαλμένο ἀπ' τὴ ζωὴ τῶν βλάμηδων, τῶν ἀντάμηδων καὶ τῶν ἀλανιάρηδων τοῦ παληοῦ, καλοῦ καιροῦ.